

Péntek Gábor

KÖZBEN

Apa az íróasztalnál ül, átadom neki a cédulát. Rosszkor jöttem, nem fordul felém. A papírt elveszi, bólogat, nincs válasz. Délután a Big Macet több szósszal adják. Bence azt mondja, az nem lehet, akkor se, ha nagy menüben kérem, csak képzelődöm. Szerinte mind-egyik tök ugyanolyan, mintha robotok gyártanák. Anyu hív, hol vagyok, nyolcra legyek otthon. Kilenc után érek haza. Az jó, hogy nem váltak el a szüleim.

Apa azt mondja, hogy ő a sorok között is tud olvasni, de a legtöbb ember nem tud. Én is tudok olvasni, elsőben megtanultam, nem úgy, mint a Bence. De én nem a sorok között, csak azt, ami le van írva. Marika néni a tábla előtt ül, előtte a hetedik bé naplója, Bence mellettem. Marika néni előretolja az orrán a szemüvegét, kinéz fölötte, felhúzza a szemöldökét, mindig, amikor Bencére kerül a sor, kikerekíti a szemét. Néha a fülét is mozgatja, de a második sorból alig látható. Nem szabad hangosan röhögni, főleg nekem nem, mert Bence mellett ülök, meg a barátom. Nem szabad kinevetni, mondta Marika néni egyszer, amikor Bence nem jött iskolába, képzeljük magunkat egy kicsit a Bence helyébe. Szerencse, hogy nem vesz észre semmit, épp azt próbálja kibetűzni, hogy napraforgó.

Apa szobájában könyvszag van. Mögé lépek, nem vesz észre. Figyelem, nézi a könyvet, aláhúz benne két szót, nem értem, miért azt a kettőt, hogy *csillogó szemmel*. Biztos tetszik neki. A lap szélére írja: közhely. Én már régóta tudok olvasni, de csak azt, ami le van írva, nem úgy, mint apa. Nem tudom, hogy olvas a sorok között, majd egyszer megkérdezem. Ha lesz egy kis ideje. Apa szobájában sok könyv van, a polcokon meg a parkettán, egymásra pakolva, és amikor mögé lopódzok, úgy lépek, mint a YouTube videókban a macska a felállított dominók között. Sikerül. Apa bőr forgószékekben ül az íróasztalnál. A fal mellett van egy ágy, mellette egy szobafenyő. A fenyőt Sopronból hozta a gyerekkori szobájából, amikor kapta, akkor a szobafenyő kicsi volt. Meg a Vali is kicsi volt még akkor, apa osztálytársa, tőle kapta a fenyőt. Én nem ismerem Valit. Apa minden reggel összefogja a lepedőjével az

ágyneműjét, és beteszi a kihúzható ágyneműtartóba, ahol megtaláltam karácsonykor a stoplis focicipőt.

Anya szobájában anyaszag van, ez jó. Van egy asztal meg egy párnás főnöki szék, így vettük az IKEA-ban, hogy masszírozós, párnás, főnöki szék, és van egy nagy ágy is. Anya már nincs itthon, mert ma szerda van, és kedden, szerdán, csütörtökön be kell mennie az irodába. Az ágyon hagyta a hálóingjét meg az összegyűrt ágyneműt, már kihült.

Imádom a nyarat. Süt a nap, nem kell korán kelni, anya párnájába bújok, szagolom. Itt nincs virág, csak egy futópad. Meg csomó irat, azokhoz nem szabad nyúlni, vagy rájuk firkálni, mert az emberek azokba írták bele az életüket. És anyának tök jó a számítógépe, ThinkPad, azt mondja, a cégé, nagyon kell rá vigyázni, nem szabad inni meg enni fölötte. Akkor se, ha vicces videókat vagy képeket mutogat nekem. Nem nyúlhatok a laptopjához, és apáéhoz sem, pedig apának is van egy, az DELL, az a folyóiraté, ahol apa szerkesztő. De nem baj, mert tavaly kaptam végre egy gamer laptopot. A gamer laptop Bence szerint is nagyon menő. Apa túl későn fekszik le, és kibírhatatlanul horkol, mondta a maminak anya.

És apa nagyon sokáig alszik. Ő meg korán fekszik és korán kel, meg itt van a futópad, csak zavarnák egymást, mondta ezt is a maminak. Anya minden reggel fitneszre megy, nagyon frissnek kell lennie ahhoz a sok emberhez, aki mindennap az ő véréét szívja. Nem úgy, ahogy abban a vámpíros filmben, hanem úgy, hogy a cégnél mindenki akar tőle valamit. Több pénzt, vagy azt, hogy ne rúgják ki, néha meg azt, hogy főnök lehessen. Apa szerint a kiadó is komoly munkahely, anya nevetett ezen egyszer, apa akkor elhallgatott. Apa szerint neki nagyon ott kell lennie fejben. Ez azt jelenti, hogy gondolkodnia kell sokat. És apa tényleg, vagy olvas, vagy gondolkodik, és szerintem akkor is gondolkodik, amikor olvas.

Jó ez a gamer laptop, ha játszom, én is gondolkodom, de ezerszer gyorsabban, mint apa. Ha olyan lassú lennék, mint ő, akkor megölnének már az első szinten, és sohasem gyűjthetnék XP-ket. Vicces, de apa még azt sem tudta, mi az az XP. Ezt minden osztálytársam tudja, még a Botár is, pedig ő háromból bukott félévkor, és az sem érdekli, hogy hova igazolt a Szoboszlai. Mondtam apának, hogy az XP az experience point, azaz élettapasztalat. Meglepődött. Élettapasztalat, kérdezte, aztán hallgatott, mintha még sosem hallott volna erről. Igen, ezt gyűjti a

karakter, hogy szintet léphessen, mondtam. Hogyan lehet szintet lépni, kérdezte, és csak nézett maga elé, mikor mondtam neki, hogy egyszerű. Nehéz küldetéseket kell teljesíteni, akadályokat meg ellenfeleket legyőzni, vagy jól kell tudni a szerepjátékokat. Azt mondta, hogy most már érti, de nem vagyok biztos benne, mert furcsa volt a hangja, krákogott, és csak nézett maga elé.

Bencének két apja van, egy régi meg egy új. Melyik a kedvenc apád, kérdezem tőle. A Meki felé sétálunk a film után. Kint vihar van, a pláza üvegtetején folyik a víz. Egyik sem, mondja Bence. Pedig tavaly kapott a régitől egy csúcsszuper iPhone-t, a másiktól meg egy PlayStation-t. Akkor szerintem szerette őket. Közben az járt a fejemben, hogy nem tudom, mi volt ebben a filmben tizenhat karikás, ennél durvább volt a múltkori, pedig az csak tizennégyes volt. Bence se tudta, de legalább beengedtek. Biztonság kedvéért a jegyet Zsombival vetettük meg, Bence bátyjával, így szoktuk. A beengedéskor a jegykezelő lány ránk nézett, aztán ki a kassza felé, megint ránk, ötös terem, mondta.

Bence szülei sokat kiabáltak régen, és azt mondja, ez most is így van, a második apjával. Az anyukája az újjal Horvátországba vitte nyaralni, a régi meg Olaszba a barátnőjével, aki húsz évvel fiatalabb, mint az apja. Nyáron Olaszba, meg síelni is Olaszba, az nem rossz. Mi is voltunk nyaralni. Görögországban, meg a Balatonon. Spórolni kell, mondta anya, és én közöttük aludtam Szigligeten, apa akkor nem horkolt, csak sörszagú volt. Apa és anya nem veszekednek. Az nagyon jó, hogy nem váltak el, mert a legtöbb osztálytársam szülei már igen.

Halkan nyitom az ajtót, anyu online van az amerikaiakkal, náluk ilyenkor van délután. Leírja egy papírra, hogy fagyasztóban a pizza, sütő, tedd maxra, alá meg azt, hogy van fagyí, és odacsúsztatja az asztal sarkára. Häagen-Dazs, sós karamella, a kedvencem, anyu mindent tud. Anyu nagyon ügyes, a monitoron sose veszik észre, amikor épp nekem ír. Olyan, mintha azt írná, amit az amerikaiak mondanak, még előrébb is hajol, és bólogat nekik, de közben nekem ír. Kérek pénzt, kell a holnap hamburgerre. Vagy KFC-re. Az asztal alatt kinyitja a pénztárcáját. Cetlire ír egy üzenetet apának, utalj még ma, viszem a cédulát. Apa felém fordul a bőr forgószékével, és mondja, hogy most jókor jöttem, mert épp van egy csepp ideje. Átveszi a papírt, az asztalra teszi, simogatja a fejemet, néz, furcsa a szeme. Megölel, és nagyokat sóhajt. A fülem pont a nyakához ér, hallom, ahogy nyel. Ő is ad pénzt. Akkor

is ad, ha nem tud felém fordulni. Múltkor épp jókor mentem, és megkért, hogy mondjak meg valamit anyának. Nem írt, csak üzent. És akkor én rögtön átmentem, és anya válaszolt. Ez így a legjobb, mert nagyon gyors. Akkor visszafelé ismételttem, amit anyu mondott, és lehet, hogy kicsit megváltozott az üzenet, mire átértem, de tényleg csak egészen kicsit, mint amikor az iskolában fülbesúgósat játszunk a sorban. Csak a vállamat vonogattam apának, hogy én sem igazán értem, és akkor még volt négy üzenet, amit vittem és hoztam, és kicsit lehet, hogy azok is változtak, de végül mindenki értett mindent. Az jó volt. Amikor nem vagyok ott, akkor az egyáltalán nem gyors. Nagyon elfoglaltak, és e-mailt írnak egymásnak, vagy üzenetet a mobilon. De e-mailt meg üzenetet nagyon sokat kap az ember, és nem mindig olvassa el őket rögtön, főleg, ha felnőtt.

Anyu azt mondja, hogy a prioritás a lényeg, ami azt jelenti, hogy a sorrend. Ő például azonnal válaszol a főnökének meg az amerikaiaknak, de szerinte nem kell összetojnia magát az embernek, ha beesik száz e-mail azoktól, akik mind csak állást akarnak tőle, meg küldik neki az önéletrajzokat. Meg szokta mutatni nekem a leghülyébben kinézőket, és együtt röhögünk rajtuk, főleg, akinek a neve is gáz. De az önéletrajzokra nem szabad firkálni. Ezt harmadikos korom óta tudom. Akkor egyszer rajzoltam egy bajuszt meg nagy fogakat egy nőnek, akkor még nem tudtam, hogy ezt nem szabad. A könyveimben is kiegészítem a képeket, de azért nem szól senki. Anyu főnöke jó fej, már öreg, hatvan akárhány, és kinyomtatva szereti látni az önéletrajzokat. Anyu azt mondta, hogy amikor vette elő a táskájából, majdnem megállt a szíve, mert meglátta a kapafogú, nagy bajuszú Szender Veronikát, fél szemmel, mert szemkötőt is rajzoltam neki, ami onnan jutott eszembe, hogy Bence kalóz volt a farsangon. Szender Veronikának tök jól állt a szemkötő, majdnem olyan jól, mint Zrínyi Ilonának a töröknyvemben, amin Bence egy órán át röhögött, de anyu azt mondta, hogy alig tudta eldugni Szender Veronika kifigurázott anyagát. Végül úgy vágta ki magát, hogy az egyik jelölt az utolsó pillanatban küldött egy e-mailt, hogy tegnap elhelyezkedett, így a két megmaradt nőt hívták be az igazgatóhoz interjúra. Közülük az egyik azóta is anyuéknál dolgozik, ennek így kellett történnie, anyu hisz az ilyenekben. Szender Veronikát meg nem vették fel titkárságvezetőnek, de anyu azt mondta, hogy biztosan talált magának másik állást, mert ő volt a legjobb. A nagyba-

juszos papírjait aztán odaadta nekem, hogy tartsam meg, de mondta, hogy ne mutogassam senkinek. Mert anya háeres egy multicégnél, és ő meg a munkatársai sok millió afrikai gyerek életét mentik meg, olyanokét, amilyen én is vagyok, csak ők rossz helyre születtek. Bogarakat esznek, és nagy a hasuk, mutatta egyszer a laptopján. Bencének tetszett a szemkötős nő, mondtam, hogy azt őmiatta rajzoltam, és ne mondja el senkinek.

Apa sem szeret válaszolni. Hónapokig nem ír vissza olyan embereknek, akik verseket küldenek neki, vagy valami más szöveget. Azt mondja, hogy ő már az első négy sorból, vagy az első mondatból lát mindent, és ha jó, elolvassa az utolsókat is. Ha az eleje meg a vége jó, akkor elolvassa az egészet. Apa szerint borzasztó, hogy a sok kezdő mind Petőfinek képzele magát, csak mert beiratkozott valami írói tanfolyamra, és mind az ő idejét rabolja. Ezért neki nem is marad másra, és apa ezért nem is válaszol nekik. Csak ha sokszor írnak neki, akkor válaszol, de mindig ugyanazt. Csak a szerkesztőknek ír vissza gyorsan, akiket már régóta ismer, vagy olyanoknak, akiket Bandi bácsi mond neki, hogy válaszoljon nekik gyorsan. Apa szép verseket ír, de azokat én nem értem.

A tévé előtt ülünk Bencééknél. Nézzük az angol–magyar meccset, az anyukája palacsintát süt, már akkor éreztem az illatát, amikor beléptem. Mami is szokott sütni, de vele csak karácsonykor találkozunk. Túrósat, lekvárosat vagy nutellásat? – kérdezi Kati néni. Bence azt mondja, tegyek bele túrót is meg nutellát is, mutatja, hogy melyikből mennyit, az a túrórudis, mondja. Két vékony csíkot húz nutellából, és közé teszi a túrót. Ők mézet tesznek a túróba, nem cukrot, aztán összetekeri, nekem adja, ilyen finomat még nem ettem. Az új apukája sem kiabál, csak amikor Sallai Roland bevágja az elsőt, meg a másodikat. A negyediknél már csak mi ugrálunk, az apja meg ül, mereven bámulja a tévét, kezei a kopasz fején, a szája nyitva, és csillog a szeme. Szeretem a palacsintát, ilyen nincs a Mekiben. Túrórudis meg talán csak Bencééknél.